

Người chồng gian lận

Bình-nguyên Lộc

Ông Phán Sầm với tay lấy ba tấm giấy con voi mà bà phán vừa đưa cho ông, sau khi bà đã nhận hết số lương tháng của ông.

- Bà tưởng bao nhiêu đây là nhiều lắm sao. Nội tiền xe điện cũng mất hết trăm hai.
- Vậy thì ông còn trăm tám.
- Bà nói dễ nghe dữ. Thế không thù tạc với người ta à ? Gặp anh em rủ nhau đi giải khát, không lẽ mình cứ để người ta trả hoài, . . . À, tôi phải hỏi bà điều này mới được. Bà cho con Liên mỗi tháng hao nhiêu tiền túi ?
- Sáu chục.
- Ít dữ vậy à ? Con mình nó lớn rồi, mà bà cứ coi nó như là trẻ con.
- Ông tính coi, nội cha con ông, hết gần bốn trăm, còn ba ngàn thì nào tiền phố, tiền xá, tiền đèn, tiền nước, tiền gạo, tiền chợ, tiền quần, tiền áo.
- Thôi, dài lắm rồi, bà đừng kể nữa. Tôi đư biết tài xoay xở của bà, và rất khen phục bà. Nhưng bà nên ráng mà khâu vá cho khéo hơn nữa mới được, để té thêm chút ít mà cho con Liên, tôi lo sợ lắm.
- Ông lo cái gì mới được chớ ?
- Nó chỉ có sáu chục mỗi tháng, mà tiền đâu nó mua đèn Ha-Oai ?
- Của bạn nó cho, của con gì. . . ờ con Huệ, bạn học của nó đó.
- Mua lược đôi môi....
- Năm ba đồng mà bao nhiêu.
- À, mụ này mới là nhà quê dữ, lược đôi môi gì mà có năm ba đồng hè.
- Thì nó nói vậy, tôi hay vậy.
- Bà thật là . . . là thật thà. Với lại tiền đâu nó mua cây viết máy Parker ?
- Nó cũng nói bạn nó cho.
- Bà có biết cây viết đó lao thiêu không ?
- Giỏi lắm là hai chục chớ bao nhiêu.
- Nhà quê ơi là nhà quê. Nè, tôi cả đời làm việc, viết lách, mà chưa dám ước ao một cây viết máy hiệu đó chớ đừng nói chi đến mua. Máy trăm đồng đó, bà biết chưa ?
- Trời, mắc dữ vậy à ?
- Bạn nó tiền đâu mà cứ biếu nó từ món này đến món khác, mà món nào cũng trót ngàn vậy.

Bà phán Sầm ngồi ngậy người ra: Sơn phấn, y phục của Liên, không làm bà ngán lắm, vì nàng chỉ đơm dáng vừa chừng thôi, các món mà Liên đem về không làm cho bà suy nghĩ chút nào, vì bà không phải xuất tiền. Và bà cũng không dè các món ấy mắc giá đến như thế. Bây giờ... Ừ Liên đào ở đâu ra tiền để mua sắm ? Có thật bạn nó biếu đồ cho nó không ?

- Nè, ông phán tiếp, con Liên nó lớn rồi, nó ra mã trông thấy. Nếu nó đại dột thì...làm sao. Bà là mẹ, bà phải giữ gìn con mới được.

Bà phán bỗng chợt hiểu ; bà lộ vẻ lo lắng rõ rệt.

- Bây giờ làm sao ông ?
- Thì bà phải tìm biết cho được coi tiền đâu nó mua sắm hoài, và toàn đồ mắc tiền không mà thôi. Nếu nó đại dột nhận tiền của ai, thì thôi ... Còn gì là danh giá mình và hạnh phúc tương lai của nó.

Bà phán bối rối vô cùng. Bà hồi hận đã lơ đãng trong việc trông nom con. Bà cứ ngỡ Liên còn bé dại như năm nào.

Hai ông bà còn đang bần thần về vụ này thì Liên ở buồng sau bước ra. Nàng diện đơn sơ mà trông thật đẹp. Ông phán, bà phán nhìn con tươi như cánh đồng buổi sáng rồi ngúi bót trong lòng.

“Không, ông nghĩ, con ta không thể nào nhờ bọn được. Vụ tiền bạc của nó là vụ bí mật vô tội”.

Liên xin phép cha mẹ, đi dạo phố, rồi đẩy xe máy, mở cửa ngõ thoát khỏi ra ngoài.

- Tôi đoán nó lại đi mua cái gì. Đâu bà nom theo coi. Đi xích-lô máy cho kịp nó. Nhớ đi xa xa ngoài sau.

Bà phán Sầm xuống xe ở Bô-Na và đi bộ dòm chừng Liên đang dắt xe máy đi trên vỉa hè.

Tiệm nào nàng cũng dòm vào, thỉnh thoảng dán mũi vào kính tủ để nhìn một món đồ.

Có lần một cậu trai đi tới. Hai cô cậu chào nhau rồi nói chuyện líu lo. Bà Phán hỏi hộp lắm, nhưng rồi cậu trai lại chào Liên mà đi.

Liên đi bộ như vậy lên đến đường Catinat. Bà phán mỗi rặng hai chơn mà cũng phải theo con đằng xa.

Đến đó, Liên tẻ vào ngõ hẻm Eden.

- Chỗ này kín, bà Phán nghĩ bụng, chắc nó hẹn với ai.

Liên đi lại một hiệu đồng hồ, bảo chủ hiệu lấy một cái, sắm soi lâu lắm, rồi mua.

Bà Phán thực ra đường Catinat, vào một tiệm Trà, làm bộ lựa phấn sáp, giây lát Liên ra về, bà bèn vô tiệm đồng hồ nói với chủ hiệu:

- Tôi gặp con cháu nó mua cái đồng hồ xinh quá, tôi muốn mua một cái như vậy, ông cho tôi xem.

Người chủ hiệu lật đật phục dịch, vẻ mặt hân hoan lắm vì y định ninh là sẽ bán thêm được một chiếc đồng hồ quý giá nữa.

Bà phủ xem đồng hồ xong rồi hỏi:

- Bao nhiêu ?
- Ba ngàn.

Bà sững sờ tới tám mảy mặt, đứng chết lạng lâu lắm mới nói được:

- Tôi không có mang đủ tiền theo. Phiền ông chờ khi khác vậy.
- Không hề gì.

Bước ra khỏi cửa tiệm, bà Phán lão đảo như người say rượu. Bà vội gọi xe đồng tuốt về nhà để đọc câu chuyện trinh thám theo dõi kẻ gian lại cho ông Phán nghe.

Nghe xong, ông phán cũng choáng váng người rất lâu rồi hết:

- Bà thấy không, nếu tôi mà không đặt vấn đề, ba năm nữa, bà cũng còn như kẻ mù.
- Thì tôi chịu tội. Ông sao cứ theo trách móc tôi hoài. Bây giờ phải làm sao, ông giỏi thì tính đi.
- Để tôi suy nghĩ cái đã.

Nằm dài xuống đi-văng vài phút, thở ra thở vào, bà Phán lại đứng lên đi thay đồ.

Bấy giờ Liên về tới, vui tươi như thường, và khoe:

- Con mua cho ba cái bàn cạo râu. Bàn ba cũ quá sét hết, rùi ro trầy da thì nguy.

Ông phán mỉm cười làm thinh. Khi Liên thay đồ xong, ông kêu bà Phán ra, cả Liên nữa.

Nghiêm nét mặt ông hỏi nàng:

- Con à, cây đèn Ha-Oai, cây viết máy, hai món đó có quả thật của bạn con biểu không ?

Bị hỏi đột ngột, Liên giựt mình. Nàng bối rối không biết trả lời cách nào tước câu hỏi nghiêm nghị đó nó báo một việc gì quan trọng lắm.

Rốt cuộc nàng đáp nho nhỏ:

- Thừa ba, phải.
- Bạn con giàu lắm không ?
- Thừa ba, chị Huệ chị ấy giàu lắm.
- Được. Nhưng nhận mãi mà không trả, con có thấy là xấu hổ chẳng ?
- Thừa ba, một đôi lần thôi. Con nhứt định không nhận gì của chị Huệ nữa.

Nàng mừng thầm đã thoát một cách dễ dàng ngõ bí này .

Ông phán tăng hắng, trầm ngâm giây lâu, rồi đột ngột hỏi:

- Thế còn chiếc đồng hồ mới này ?

Liên bỗng tái cả mặt, ngồi chết đếng không nói được một lời.

- Cái đồng hồ ba cho con năm kia, ông Phán tiếp, đâu phải cái này và cái cũ chỉ đáng hai trăm. Cái này con mua mấy ngàn ?

Tay Liên run lên cầm cập. Bỗng nàng ngã gục vào lòng bà phán mà khóc òa.

Ông Phán, bà Phán chết đếng trong ruột, nghe chung quanh mình đang sụp đổ cả một tương lai tươi đẹp của đứa con gái thương yêu.

Ông Phán Sâm, làm việc hăng tưng (Người ta nể ông lớn tuổi kêu tưng là ông phán, chó hăng tưng thì ai cũng thấy tuốt) ăn lương ít, chỉ nhờ hạnh phúc gia đình mà vui sướng bao năm nay, Hôm nay có sự như vậy thì thật là chết.

- Xấn hổ lắm, ba má ơi, Liên nức nở lên, nói trong nước mắt ! Con thú tội con, xin ba má rộng lòng tha thứ.

Mặc dầu rất sợ lời thú tội này, lời thú tội nó sẽ đem lại cho ông bà sự đau đớn mà biết con mình đã hư, ông Phán bà Phán cũng ức biết rõ tội lỗi nàng, nên giục:

- Ừ, con lấy tiền của ai, con phải thú thiệt.

Do dự giây lát, cô Liên vuốt ngực mẹ nhõng nhẽo nói:

- Con lấy tiền của ... tới đây cô ngập ngừng, làm ông Phán bà Phán hồi hộp vô cùng.
- Của ai, nói mau. ông Phán tức giận nạt lên.
- Dạ của ... trong túi ba. Bà Phán ngạc nhiên nhưng không tin:
- Cha mày làm gì có tiền mà lấy ?

Nhưng bà vừa chợt thấy mặt ông Phán biến sắc đi.

Tức thì, hiểu hết mọi việc, bà trợn mùng, nhảy đơng đơng lên:

- Thiệt à, thiệt quá ông dấu tiền riêng à ?

Ông Phán cúi mặt xuống, ừ nhẹ một tiếng đầy sợ hãi.

Tức thì nhà cửa âm ỉ lên tiếng gào khóc kêu trời kêu đất của bà Phán Sâm.

Đợi cho bà Phán hả giận, ông Phán dỗ:

- Nè bà, chúng ta nên mừng là hơn. Mừng con mình tuy nó có tội, mà vẫn còn là đứa con trong sạch của mình. Tôi hồi hộp quá. Bây giờ nghe khỏe như uống sâm Cao-ly.

Nhớ lại điều này, bà phán bỗng hết giận ngay, ôm con mà hôn.

- Ông à, sao ông bị nó ăn cắp tiền bấy lâu mà ông không nói ra ?
- Thì tôi tưởng là bà ăn cắp, tiền đó là tiền tôi giấu bà, vậy thì ai mà dám mở miệng than chớ?